రోమన్ హాలిడే

అదృష్టమంటే అంత నమ్మకంలేదు నమశ్శివాయకి కుతుబ్ మీనార్ ఆఖరి అంతస్తులో అందమయిన అమ్మాయి కనిపించి తన భుజంమీద చెయ్యివేస్తుందనీ, తాజ్‌మహల్ మలుపులో-ఆచలువరాతి కట్టడం ముందు చల్లటి కళ్ళు తనని పలకరిస్తాయనీ, ఢిల్లీ నడిబొడ్డు లోని బ్రహ్మాండమయిన హోటలు మారు మూలగదిలో ముఖమల్ పరుపు మీద తనని కూర్చోపెట్టి గాజులు గలగలలాడే చేతులు తన చేత ఐస్‌క్రీం తినిపిస్తాయనీ-అతనెప్పుడూ ఊహించలేదు. గుంటూరు దగ్గర కడవకుదురు కరణీకపు వారసత్వం, అమలాపురం లాకుల పక్క కొబ్బరి చెట్ల నీడల్లో కొబ్బరి నీళ్ళూ, బెజవాడ హోటల్లో వెచ్చటి పెసరట్టూ- ఇవే అతనికి జీవితంలో తీరిన కోరికలు.

అందుచేత హఠాత్తుగా ఓడలాంటి కారులోంచి, మీగడలాంటి, వెన్నెల నీడలాంటి అందమయిన అమ్మాయి తొంగిచూసి చిరునవ్వు నవ్వినప్పుడు ఆ చిరునవ్వు తనకి ఉద్దేశింప బడిందేనని భావించలేపోయాడు. మరెవరా ఆ అదృష్టవంతు డనుకొంటూ పక్కలకి చూశాడు. తలెత్తకుండా వ్యాపారం సాగిస్తున్న గోల్‌గప్పావాలా, సైకిలుకి

పంచరు లేయించుకొంటున్న పంజాబీ - డబ్బులుండి ఆకలి లేక తింటున్న ఓ గొప్పింటి అబ్బాయిని చూస్తున్న ఆకలి ఉండీ డబ్బుల్లేని బీదింటిపిల్లా కనిపించారు.

వీళ్ళెవ్వరూ-అంత అందమయిన చిరునవ్వుకి అర్హులు కారని అతనికి తట్టాక అది తన కేనేమో నన్న పిచ్చిఆశ కలిగింది నమశ్శివాయకి. నమశ్శివాయకి అదృష్టమంటే నమ్మకం లేదు. కాని ఆశ అంటేనూ, దాని గురించిన ఆలోచన అంటేనూ నమ్మకం ఉంది. అందుకు అయిదుసార్లు ఫిఫ్త్‌ఫారం పరీక్షపోయినా, పన్నెండుసార్లు ఉద్యోగం అప్లికేషన్లు వమ్మయినా పోరాటం సాగిస్తుండడమే సాక్ష్యం. అయితే ఫిఫ్త్ ఫారం పరీక్షను సాధించాడు కాని, ఉద్యోగాన్నే యింకా సాధించలేక పోతున్నాడు నమశ్శివాయ. సాధిస్తే ఉద్యోగాన్వేషణకి యిలా ఢిల్లీ రాగలిగేవాడు కాదు. ఇంత అందమయిన చిరునవ్వుని సంపాదించుకోగలిగేవాడూ కాదు. అది వేరేవిషయం.

తను ఈ ఆలోచనల్లో సతమతమవుతూండగా ఈసారి పిలుపు వినిపించింది. "హే!యూ" — ఆమె ఇంగ్లీషులో పిలుస్తోందని సరిపెట్టుకొన్నాడు నమశ్శివాయ.

నమశ్శివాయ కురూపి ఏమీకాడు. ఆమాటకివస్తే అందగాడు కూడాను. పంజాబీ అబ్బాయిలతో పోటీపడే నల్లటి బారుమీసాలూ, అంతటి భుజస్కంధాలూ, వడబోసిన కాఫీలాంటి చామనచాయ శరీరం- నిలువెత్తు సిటారు విగ్రహం అతనిది. ఉద్యోగం అప్లికేషన్లకి ఖర్చుపెట్టగా

మిగిలిన డబ్బుతో బట్టల్ని చలవచేయించుకొని, చలవజోడు పెట్టుకొని చల్లగా కనిపించడం అతనిహాబీ.

అందమయిన అమ్మాయి చిరునవ్వులాగే, అర్హతగల ఉద్యోగంకూడా ఈ జీవితంలో అపురూపమయినదని నమ్మి ఉన్నంతలో పైలాపచ్చీసుగా గడిపెయ్యాలని ఒక సిద్ధాంతాన్ని సిద్ధం చేసుకొన్నవాడు నమశ్శివాయ. వాళ్ళ నాన్న పోవడం వాళ్ళచిన్నాన్నకు లాభిస్తే, చిన్నాన్న తనమీద శ్రద్ధతీసుకోక పోవడం, అడిగినప్పుడు పాతికోపరకో పడెయ్యడం నమశ్శివాయకు లాభించింది. అందుకని ఈ నిరుద్యోగమే ఉద్యోగంగా బ్రతుకుతున్న అదృష్టవంతుడు నమశ్శివాయ. ఇప్పుడిలా ఉద్యోగంవెదికే మిషతో ఢిల్లీ వచ్చి ఓ దూరపు బంధువింట్లో మకాంవేశాడు. కాని తెచ్చినడబ్బు మొదటి పదిరోజుల్లోనే అయిపోయేసరికి, చిన్నాన్నకి ఉత్తరం రాసి అది వచ్చేవరకూ విహారయాత్ర సాగించాడు. ఈసంధికాలంలో ఒక సాయంకాలం అనుకోకుండా ఈ విధంగా అదృష్టం తలుపు తట్టింది.

నమశ్శివాయకి ఇంగ్లీషురాదు. అయితే కాస్త కాస్త సినిమా హిందీవచ్చును. ఆమెకి రాకపోతుందా అనే ఆశతో ధైర్యంచేసి రోడ్డుకి అడ్డంగా నడిచి కారు ముందుకివచ్చి నిలబడ్డాడు. ఆమెను అంతదగ్గరగా చూస్తునే క్లోరోఫామ్ యిచ్చినవాడిలాగ రిచ్చవడిపోయాడు.

పాలమీగడలాగ రుచిగా, శుచిగా కనిపించింది ఆమె శరీరం. స్వచ్ఛంగాపారే సెలయేటికింద కనిపించే గవ్వల్లాగ అందంగా నిండుగా మెరుస్తున్నాయి పళ్ళు. ఇహ ఆ కళ్ళు

చిన్నప్పట్నుంచీ తనకు తెలిసినట్టు స్నేహాన్నీ, చనువునీ గుర్తుచేస్తున్నాయి. ఆమె బుజాలు మగ్గినదోసపళ్ళలాగ మిస మిస లాడు తున్నాయి. బ్లౌజు బ్రేసరీకన్న కాస్త పెద్దదిగా, జాకెట్టుకన్న కాస్త చిన్నదిగా వుంది. 20 వ శతాబ్దపు సంస్కారం ఆమె చేతులమీదనుంచి బుజాలవరకూ వచ్చి అగిపోయింది. ఆకుపచ్చటి చిరెకట్టుకొంది. ఉదయపు ఆకాశం మీద విచ్చిన పల్చటి మేఘంలాంటి నీలిరంగు అంచు - గిడసబారిన గడ్డిపువ్వులాగ వుంది. ఆమె, ఆమెవొళ్ళో తీరికలేని ఉద్యోగం చేస్తున్నట్టు వికవిక లాడిపోతున్న చిన్న బొచ్చు కుక్క. ఒక్కక్షణం ఆ కుక్కగా ఆమె వొళ్ళో బ్రతికే అదృష్టానికి, తన జీవితాన్నంతా పణంగా పెట్టవచ్చుననుకున్నాడు నమశ్శివాయ-ఆలోచనకు అవకాశం దొరికిన అర క్షణంలో. ఆతర్వాత ఆమె చిరునవ్వు మళ్ళీ అతడికి ఉక్కిరి బిక్కిరి చేసింది.

దగ్గరికి వచ్చాక డ్రైవరుపక్కనే మరొక వ్యక్తికూడ కనిపించింది నమశ్శివాయకి. ఆశ్చర్యంగా తనవేపే పరికిస్థోంది. సిగ్గుపడకుండా, అశ్రద్ధ చెయ్యకుండా చేతికందినదాన్ని అనుభవించే తీరిక ఆ కళ్ళలో కనిపించింది. వాటిని చూసి భయపడి కళ్ళు తప్పించుకొని మళ్ళీ వెనక సీట్లో వ్యక్తివేపు తిరిగాడు.

అతణ్ణి దగ్గరికి రానిచ్చి ఆమె కారులోనే జరిగి తలుపు తెరిచి, అతనికి చోటు చేసింది. నమశ్శివాయకి వాళ్ళు మాట్లాడే భాష తెలీదు కానివాళ్ళ కళ్ళు మాట్లాడేభాష తెలుసు. కారులోపలికి జరిగికూచున్నాడు. ఆ కారులో

కుషన్ అతన్ని కిందికి లాగేస్తోంది. డ్రైవరుకి ఏదో చెప్పింది ఆమె. ఒక్కసారి కొండచిలవలాగ మెల్లిగా కదిలిందికారు. అతని భయంచూసి ఆమెకి జాలి కలిగినట్టుంది. మెల్లిగా బుజం మీద చెయ్యివేసి వెనక్కి తోసింది. ఆమె చెయ్యి తగిలిన చోట ఏదో ఖరీదయిన లవండరువాసన చుట్టేస్తోంది.

సినిమాలో హీరో, హిరోయిన్‌లు హఠాత్తుగా కలలో పాటపాడుకోవడానికి తేలిపోతున్న వాతావరణం తోచింది నమశ్శివాయకి. కాని అది కల అనడానికి వీలులేదు. అందుకు సాక్ష్యం-ఆమె మెత్తటిబుజం తనకి తగులుతోంది. కారు బయట ఇండియాగేటు, దూరాన రాష్ట్రపతి భవన్ నల్లటి శిఖరం, పటేల్‌రోడ్డూ - అన్నీ తెలుస్తున్నాయి.

నమశ్శివాయకు లభించిన ఇంత అద్భుతమయిన అవకాశానికి ఈర్ష్యపడుతున్నట్టు సాయంకాలం ముఖం నల్లబుచ్చుకుంది.

సీటువెనక ఆమె చెయ్యి పాకుతోందని తోచింది నమశ్శివాయకి.

'నాపేరు మీనా' అంది ఆమె. కంఠం మెత్తగా, రెండు తలగడల కిందనుంచి బయటికి వస్తున్న ఊపిరిలాగవుంది. ఊపిరికికూడ సెంటుపూసినట్టుంది. ఆమెవేపు తిరిగితే మంచిగంధం ఊపిరి తగులుతోంది. ఆమెవొళ్ళో బొచ్చుకుక్క ఆశ్చర్యపోయిన నమశ్శివాయను చూస్తోంది, తన పేరూ కూడ బలుక్కొని వచ్చీరాని హిందీలో చెప్పాడు.

నమశ్శివాయ మళ్ళీ ఆలోచనలో పడ్డాడు. ఆమె ఏదో చెప్పరాని కష్టాల్లో పడ్డ దేవకన్య అనీ, వాటినుంచి విముక్తిని ప్రసాదించే గంధర్వుడికోసం వెదుకుతూ తన కారు తీసుకొని కానాట్ సర్కసుకి వచ్చిఉంటుందనీ తననే ఆ గంధర్వుడిగా భ్రమించి దీంట్లో ఎక్కించుకొన్నదనీ ఏ క్షణాన్నయినా తను గంధర్వుడు కాడనీ, అమలాపురం తాలూకా నమశ్శివాయ అని గ్రహించిన పక్షంలో తలుపు తెరచి బయటికి తోసేస్తుందని అనుకొన్నాడు. ఆ సంఘటనకి సిద్ధపడుతున్నాడు కూడాను.

కారు మనుష్యుల మధ్యనుంచి పాకిపోతోంది - పుట్ట మరిచిపోయిన బద్ధకపు పాములాగ. డ్రైవరు తన కారులో జరిగే అపూర్వమానసిక సంఘర్షణతో ప్రమేయం లేనట్టు నడుపుకుపోతున్నాడు - స్థితప్రజ్ఞుడి లాగ.

ఇరవయ్యో శతాబ్దపు నాజూకుతనంలో దూకుడేగాని, శక్తిలేదేమో మరి. ఆమె నీరసంగా వెనక్కి వాలినట్టు కనిపించింది. ధైర్యంచేసి పక్కకితిరిగి ఆమెను చూశాడు. అతను చూడడాన్ని ఎదురుగ్గా అద్దంలో గమనిస్తున్నట్టుంది - ఉద్యోగిని క్షమించిన అధికారిలాగ కళ్ళ చివరనుంచి నవ్వింది. నమశ్శివాయ సిగ్గుపడిపోయాడు.

ఆమె పెదాలు సగంకొరికిన జామిపళ్ళలాగ ఎర్రగా వున్నాయి. బుజాలమీదనుంచి జారిన వల్లెవాటు రెండు శిఖరాల్ని తప్పించుకొని మధ్యనుంచీ పారుతున్న సెలయేటిలాగ వక్షోజాలమధ్య ఒరిగిపోయింది. గుండె ఎగిరిపడుతూండటం

చూచి ఆమెకూడా తనలాగే వణుకుతోందేమో అనుకొన్నాడు.

డ్రైవరు ప్రక్కన కూర్చున్న అమ్మాయికి ఈ దృష్టే లేదు. సఫ్దర్‌జంగ్ ఎయిర్‌పోర్టులో ఎగిరే విమానాల్ని చూస్తోంది. తెగిపోయిన కోర్కెల్లాగ మీదినుంచి, రెండు పక్కలనుంచీ రెండు విమానాలు రన్‌వేమీద పడ్డాయి. కారు నమ్మకమయిన జీవితంలాగ సూటిగా పోతుంది. రానురాను రోడ్డుమీద మనుష్యులు తగ్గిపోయారు.

ఆమెని తదేకంగా చూడడం అలవాటు చేసుకున్నాడు నమశ్శివాయ. కాలరు సవరించుకోవటానికి చెయ్యి వెనక్కి పోనిస్తే అక్కడ మరొకచెయ్యి తగిలింది. ఆ చేతివేళ్లు తన చేతిని పలకరిస్తున్నాయి. 'ఇంత ఆశ్చర్యమేం?' అన్నట్టు చేతిని గుప్పెట్లో పెట్టాయి. మీనా ఇటుతిరిగి నవ్వేసింది.

'ఇప్పటి కర్థమయిందా!' అన్నట్టుంది ఆ నవ్వు.

'ఇప్పటికయినా అర్థమయిందిలే!' అన్నట్టు భయం భయంగా నవ్వాడు నమశ్శివాయ.

కారు ఎయిర్‌పోర్టు క్వార్టర్సుదాటి నడుస్తోంది. దాటాక పెద్ద బంగళాలు - ముందు పూలమొక్కలు — రోడ్డుపక్కన పువ్వుల గుబుర్లే కనిపిస్తున్నాయి. లోపల_వాటి మధ్య ఎక్కడో గోడలు, రాతికట్టడం స్ఫురిస్తోంది. మనుష్యులు తక్కువ. చీకటిపడిందేమో - లైట్లు వెలుగుతున్నాయి ఒక్కటొక్కటే. ఒంటరి జీవితంలో అందమయిన జ్ఞాపకాల్లాగ మెరుస్తున్నాయి దీపాలు.

' చలేస్తోందా ?' అంది మీనూ.

హఠాత్తుగా చలినిమించి వణకడం ప్రారంభించింది.

ముందున్న అమ్మాయి రెండు శాలువల్ని వెనక్కి విసిరింది - ఇటు తిరక్కుండానే. ఎర్రటి శాలువ యిద్దరికీ కప్పినట్టు పడింది. కిలకిలమని నవ్వింది మీనూ. నమశ్శివాయ తప్పించుకోవటానికి చేసే ప్రయత్నంలో ఆమె చెంపలు నుదుటికి రాసుకొన్నాయి. ఆ మెత్తదనంలో మూర్ఛ వస్తుందనిపించింది నమశ్శివాయకి. శాలువ కిందనుంచే అతనికోసం ఆమె చెయ్యి వెదుకుతున్నట్టుంది - తన జుత్తు ఆమెచేతికి అందింది. వేలిచుట్టూ ఉంగరంలా మెలితిప్పి దగ్గరకులాగింది. ఆమె నుదురు తన ముక్కుకి కొట్టుకుంది. స్వేచ్ఛగా వేలాడుతున్న ఆమెజుత్తు అతని ముఖానికి పెనవేసుకుంది.

అంతే. ఆలోచించే వ్యవధిలేదు. అంతలో శాలువ లాక్కుంది మీనూ. తలెత్తితే కారు పెద్ద బంగళాముందు ఆగివుంది. కారులోంచి తలెత్తి చూసేందుకు వీలుకాలేదు నమశ్శివాయకి _ చాలా పెద్దబంగళా. ఎవరో ఆఫీసరుదిలాగుంది. కారు ఆగీ ఆగడంతోనే కుక్క బయటికి గెంతేసింది. గుర్ఖా దానివెనుక పరుగులు తీస్తున్నాడు. డ్రైవరు ఏదో పనివున్నట్లు చెట్ల గుబుర్ల వెనక్కి వెళ్ళిపోయాడు. ఇద్దర్నీ సీటుమీద గడ్డంఆనించి వింతగా చూస్తోంది ముందు సీట్లో అమ్మాయి—

తత్తరపాటును కప్పిపుచ్చుకోవడానికి ' నీ పేరేమిటి ?' అన్నాడు నమశ్శివాయ. ఇతనికి సమాధానం చెప్పాలావద్దా.

అని క్షణం ఆలోచించినట్టుంది - 'నీలూ' అంది చివరకి. ఇప్పు
డామెను జాగ్రత్తగా గమనించాడు నమశ్శివాయ. మీనూ
కంటె వయస్సులో కాస్తచిన్నదిగా కనిపిస్తోంది. కాని ఆమె
కంటె చాలా బలమయినది. పోతపోసినట్లున్న రూపురేఖలు.
రెండుజడలు వేసుకుంది. యౌవనానికి తొలిమెట్టులో ఉన్నట్లు
కళ్లూ, చెక్కిళ్ళూ సాక్ష్యం చెప్తున్నాయి. తనరహస్య మేదో
తెలిసినదానిలాగ తననిచూచి చిరునవ్వు దాచుకుందుకి ప్రయ
త్నిస్తోంది.

ఎప్పుడు దిగిందో మీనూ, కారు తలుపుతీసి 'రా'
అంటోంది. దిగాడు. పక్క స్తంభానికి చుట్టుకొన్న బోగైన్
విలామధ్య యిత్తడి. అక్షరాలమీద ఎవరిపేరో కనిపిస్తోంది.
పైలట్ ఆఫీసర్ - అని యింకా ఏదో చదివేలోపల స్తంభం
దాటి లోపలికివచ్చేశారు.

ముందు హాలునిండా సోఫాలూ, కుర్చీలూ, స్టాండు
లైట్లూ కనిపించాయి.

హాంకాంగ్, కయిరో, స్వీడన్ పేర్లున్న యాష్
ట్రేలూ - అదేదో వింతప్రపంచంలాగ కనిపించింది. దీపాలు
కనిపించకుండా పచ్చటి వెన్నెలలాగ పసుపుపచ్చ వెలుగు
గదిలో వ్యాపించిది. హాలుమధ్య నిలబడ్డ ఆమె పచ్చటి
రూపాన్ని చూస్తుంటే అతనికి కళ్ళు తిరిగాయి,

ఇంతవరకూ ఒకఅనుమానం పోలేదు నమశ్శివాయకి.
తనని తననుకొనే తీసుకువస్తున్నారా అని. 'నన్ను మీరు
ఢిల్లీ పాదుషావంశంలో ఆఖరు సుల్తాను మనవణ్ని అనుకు

న్నాలేమో - నేను కోనసీమకి చెందిన నిరుద్యోగి నమశ్శివాయని' అని ఎలుగెత్తి అరుద్దామనుకున్నాడు.

కాని అక్కడ చుట్టేసుకొన్న అందమయిన నిశ్శబ్దాన్ని భంగం చెయ్యాలనిపించలేదు. అంతటి అందమయిన కళ్ళలో ఆశ్చర్యాన్ని చొప్పించాలనిపించలేదు. ఆ కలని అంతత్వరగా విప్పేయాలనిపించలేదు. నమశ్శివాయకి ఉద్యోగం లేకపోవచ్చు, కాని అందంవుంది. ప్రస్తుతం డబ్బులేకపోవచ్చు. కాని ధైర్యంవుంది. ధైర్యవంతులకే యిలాంటి అవకాశాలు వస్తాయని - యిలా దేవతలు వరిస్తారని తెలుగు సినిమాల్లో ఎన్. టి. రామారావుని చూచి తెలుసుకున్నాడు. కాని ఆశ్చర్యమేమిటంటే ఈమె తెలుగు హీరోయిన్లందరికంటె అందంగావుంది.

'ఏం అలాగ నిలబడిపోయావు?' అని ఆమె భుజం మీద చెయ్యివేస్తే—

'ముఝె ప్యాస్ లగీ' అన్నాడు.

ఆమె ఫక్కున నవ్వింది. - 'అందుకేగా నిన్ను ఇక్కడికి తీసుకువచ్చాను' అన్నట్టు. నవ్వుని భాషలోని అనువాదం చేసుకోవడం తెలీని నమశ్శివాయ ఆమెనుచూచి తెల్లబోయి చూచాడు. ఆమె అతని భుజంచుట్టూ చెయ్యివేసి - పథ్యం తీసుకుంటున్న టైఫాయిడ్ రోగిని నడిపించినట్టు లోపలికి నడిపించింది. తన్మయతలో మూర్ఛపోయిన నమశ్శివాయ ఆమె చెప్పినట్టు నడిచాడు.

కొన్ని క్షణాల తర్వాత తనో అపూర్వ తల్పంమీద ఉన్నట్లు గుర్తుపట్టాడు. చుట్టూ పల్చటి తెరవుంది. గదంతా వెదికేలోపల మీనూ ప్రత్యక్షమయింది. రెండుగ్లాసులతో - గ్లాసు అందించింది. వగరుగావుంది ఆ పానీయం.

'నీ కే రంగంటే యిష్టం' అంది మీనూ అతనిపక్కనే కూచుంటూ, ఏమీతోచక గ్లాసువేపు చూశాడు. పల్చటి వెలుగులో గులాబిరంగు పానీయం కదిలింది.

'గులాబీరంగు' అన్నాడు వెంటనే.

గ్లాసు తీసుకు లేచింది. ఏంచేసిందో ఏమో, చూస్తూండగానే దీపాలు గులాబీరంగుగా మారిపోయాయి - మంచంమీదవున్న దుప్పటి తీసేసి గులాబీరంగుదుప్పటి తెచ్చి పంచింది. మరోపావుగంటలో గుప్పెడు గులాబీ రేకులు తెచ్చి మంచంమీద చల్లింది పూజచేసినట్టు. తెల్లబోయి చూస్తున్న అతణ్ని ఒక్కక్షణం ఆగమనిచెప్పి లోపలికి వెళ్ళింది. క్షణంలో గులాబీరంగు నైట్‌గౌనులో వచ్చింది. 'రంగే కాదు. వాసనకూడా అదే-చూడు' అని చేతిలోవున్న సీసా అతనిమీద, మంచంమీదా, తనమీదా కుమ్మరించుకొంది. మరోక్షణంలో రోజ్ లవండరు బరువైన వాసనలు తియ్యటి అనుభవాల్లాగ వాళ్ళిద్దర్నీ పెనవేసుకున్నాయి.

అతి సమీపంలోఉన్న ఆమెను చూస్తుంటే నమశ్శివాయకి చెమటపట్టింది. అలవోకగా తలగడని అడ్డంగాతిప్పి దానిమీద వాలిపోయింది. ఆ కొద్ది వ్యవధిలోనే పాంపూ స్నానం చేసినట్లుంది. జుత్తు తడిగా బదులుగా బుజాన్ని తగి

లింది. నేలమీద పడిపోయిన బంగారు విగ్రహాన్ని తీసుకో వడం తెలీక సిగ్గుతో చూస్తున్న పసివాడిలాగ కనిపించాడు నమశ్శివాయ.

'ఏం చూస్తావు ?—ఈ గౌను తీసేదా ?' అంటోంది.

వద్దు అన్నాడో లేక కావాలన్నాడో తెలీదుగాని—గౌను వదలటం గమనించాడు. ఎర్రటి బుజాలు గుర్తు తెలుస్తున్నాయి. లోపల బట్టలేమీ లేవని క్షణంలో అతనికి అర్థమయింది. అతని బుజాన్ని కౌగలించుకొంది. బుజాన్ని వదలకుండానే అతని షర్టుగుండీలు విప్పుతోంది. అతనింకా స్తబ్దుగా వుండటంచూచి కృత్రిమ కోపంతో 'సహాయం చెయ్యి, పీరుడివి' అంది. షర్టు వదులయింది—వెచ్చటి ఆమె శరీరం వీపుని కాలుస్తోంది. బరువయిన వక్షోజాలు శరీరాన్ని కోస్తున్నాయి. బుజంమీద నిలచిన పెదవులు, మెల్లగా మెడ మీంచిపాకి చెక్కిళ్ళనీ, జుత్తునీ, నుదుటినీ, ముక్కునీ ఎదురొక్కొని ఆఖరికి పెదిమల దగ్గరకి చేరాయి. ఆమెనడుం ఆధారంగా ఒకసారి ఉంగరంలాగ తిరిగి అతని వళ్లో వాలింది. ఆ సౌందర్యం పలకరింతకి మనస్సు వశంతప్పింది నమశ్శివాయకి.

ఆ సంతోషానికి తనూ చాలాకాలంనుంచి ఎదురు చూస్తున్నట్టు ఆ బుజాలు, ఆ పెదవులు తనని ఎంతకాలం నుంచో తెలిసినట్టూ నిలకడగా, స్తిమితంగా ఆమెను చేతుల్లోకి లాక్కొని కౌగలించుకున్నాడు. ఆ కౌగలింతకు మనస్ఫూర్తిగా లొంగిపోయినట్టూ అతనిచుట్టూ చేతులు పెనవేసింది మీనా—అతని జుత్తు చెరపేసింది.

'సిగ్గా' అంది చిలిపిగా వీపు కొరుకుతూ.

రెండు తలగడలమధ్య సెలయేరులాగ జారిపోయి అతన్ని మీదికి లాక్కుంది. గౌనుని బలవంతంగా పక్కలకి తోసేసింది. అది చిరుగుతుందనే ధ్యాసలేకుండా. అతనికి ఏమీ తోచలేదు. తోచే వ్యవధిలేకుండా అతనిముఖం ఆమె గుండెల్లో ఒదిగిపోయింది.

'లైట్లుంటే నీ కిష్టమా? ఆర్పేదా?' అని చెవిలో రహస్యం చెప్పినట్టు అడిగింది. కాని సమాధానంమాట దేవు డెరుగు - ఆ వాక్యం పూర్తికాకుండానే ఆ మాటల్ని ఆమె పెదాలదగ్గరే కొరికేశాడు నమశ్శివాయ. ఆ తర్వాత ఆమె పెదాలకి మాట్లాడే తీరికే లేదు!—

*　　*　　*

నాలుగో ఝామున నిద్దర తెరలలోంచి రోజా వాసనల గుబాళింపు మధ్యనుండి - మెల్లగా కళ్ళువిప్పకుండానే మీనూ చుట్టూ వెయ్యబోతే తలగడలే తగిలాయి కాని - మెత్తని శరీరం తగలలేదు నమశ్శివాయకి. కళ్ళు విప్పాడు ఇంకా అదే ప్రపంచం. కాని మీనూలేదు. బద్ధకంగా వొళ్ళు విరుచుకొని లేచి కూచున్నాడు. కాళ్ళకి ఏదో తగిలింది. చూశాడు. చిరిగిపోయిన నైట్‌గౌన్. ఆమె బ్రేసరీ తెర కొమ్మకితగిలి వేలాడుతోంది. మంచంమీద నాలుగు తలగడలూ కుప్పపోసిన బస్తాల్లాగ అస్తవ్యస్తంగా వున్నాయి. నిప్పటి గులాబిరంగు దుప్పటి వదిలిపోలేని జ్ఞాపకంలాగ నకుముని కరుచుకొంది. వాచి చూస్తే నాలుగయింది. లేచి

బాత్ రూంతలుపు తెరిచి నీళ్ళు ముఖంమీద జల్లుకొన్నాడు. అద్దం ముందున్న మెత్తనిపౌడరు ముఖానికి రాసుకున్నాడు. గదిగుమ్మం దాటుతోంటే ఎవరివో మాటలు అస్పష్టంగా తెలిశాయి.

"ఉదయం ప్లేన్ ... సాబ్ ... కారు రెడీ... ... ... జరూర్—" మగగొంతు నౌకరుదిలాగ వుంది. లేక డ్రైవరుదో! బోధపడడంలేదు. మత్తుగా ఉన్న ఆడగొంతు, "అలాగేకానీ" అంటున్నట్టుంది. అది మీనూదా?—ఏమో!—యింకా చెవులు గుర్తుపట్టలేక పోతున్నాయి. తియ్యటి అనుభవంనుంచి తేరుకోడానికి జ్ఞానేంద్రియాలు తిరస్కరిస్తున్నాయి. మత్తుగా తలుపు తెరచి బయటికి అడుగు పెట్టాడు. అంతే. ఆక్షణం కోసమే ఎదురుచూస్తున్నట్టు ఓ బలమయినచెయ్యి అతని బుజంమీద పడింది. వెనక్కిచూసి ఆలోచించేలోగా - మాట్లాడేలోగా చెయ్యి తనని తీసుకు పోతోంది. ఆచేతిలో అధికారంలేదు, క్రౌర్యంలేదు - కాని కర్తవ్యం, కార్యదీక్ష వున్నాయి. మరోక్షణంలో కారులో ఉన్నాడు నమశ్శివాయ. డ్రైవరు కారుస్టార్టుచేశాడు. నిద్ర లేచిన కొండచిలవ నిర్దయగా కదిలింది. ఇంకా మత్తుగానే వుంది నమశ్శివాయకి. కారుసీటులోనే వెనక్కి ఒరిగాడు -

తెలివొచ్చేసరికి కనాట్ సర్కస్‌లో తనపాత జీవితం దగ్గర కారాగింది. తలుపుతెరచి - "ఉఠో" అన్నాడు డ్రైవరు ఆ కంఠంలో శ్రద్ధలేదు, సినిమా అయిపోయాక కూడా యింకా సీట్లో కునికిపాట్లు పడుతున్న ప్రేక్షకుడికి

గేటువాడి బెదిరింపు లాగవుంది. ఆ కంఠం. దగి ఏదో అనబోయాడు. దిగడానికే ఎదురు చూస్తున్నట్టు తలుపుబాది - కారుని కదిలించాడు ఆ డ్రైవరు. అనూహ్యమయిన జ్ఞాపకం లాగ మరోక్షణంలో కారుదృష్టినుంచి చెరిగిపోయింది. బట్టల్ని రోజ్ లవండరు వాసనమాత్రం పట్టుకు వేలాడుతోంది.

గోల్ గోప్పావాలా వ్యాపారంచేసిన బండికింద తలుపులు తెరచి దానిలోపల కళ్ళుమూసుకు పడుకొన్నాడు. కాళ్లు ఒక్కటొక్కటి కదులుతున్నాయి. ఢిల్లీ మహానగరం అప్పుడే బద్ధకంగా నిద్రలేస్తోంది. గులాబీరంగు దుప్పట్లో చలి మరిచిపోయిన శరీరం హఠాత్తుగా చలికి అలవాటు పడలేక ఎదురు తిరుగుతోంది. ఆకిలివేసింది నమశ్శివాయకి. జేబులో చెయ్యిపెడితే క్రితం సాయంకాలం మరిచిపోయిన అరవై పైసలు తగిలాయి. ఇరవై పైసలకి టీ తాగితే మిగతా పైసలతో బస్సులో ఇల్లు చేరవచ్చునని కూడబలుక్కొని - టీ దుకాణాన్ని వెదుకుంటూ నడిచాడు నమశ్శివాయ.

* * *

ఇంతే కథ -

ఇంతకన్నా ఏం రాయడానికి నా కిష్టంలేదు. ఎంచాతనంటే దీనికి కాళ్ళూచేతులూ కల్పిస్తే కథకాకుండా పోతుందేమోనని నాభయం.

అందుకని -

ఆ ముందురోజు సాయంకాలం మీనూ, నీలూ అనే స్నేహితురాళ్ళిద్దరూ ఓడలాం కారులో కబుర్లు చెప్పుకుంటూ వీధిలోకి వచ్చారనీ.

'ఆడదాని అందానికి తలవంచడం ఎలాంటి మగ వాడిలో నయినా కనిపించే బలహీనత' అని అతనూ అంటే—

'అలా తలవొంచినట్లు కనిపించడమే అతని బలం కూడాను' అని నీలూ అన్నప్పుడు - మాటా మాటా పెరిగిందనీ —

ఇరవయ్యో శతాబ్దపు నగరపు సంస్కారంలో పీకలోతు మునిగిన అమ్మాయి మాట దక్కించుకోవాలనే పైశాచికమైన స్వాభిమానం తిరగబడినప్పుడు జరిగిన కార్యక్రమమే ఆ సాయంకాలపు సంఘటనలనీ నేను చెప్పదలచుకో లేదు. అంతేకాదు —

మర్నాడు యింకా ఆసక్తి. ఆకలీ తీరక నమశ్శివాయ దారి వెతుక్కుంటూ ఎంతో శ్రమపడి ఆ యింటికి వెళ్ళినప్పుడు గేటుదగ్గర గూర్ఖా అతి క్రూరంగా, తనకి అర్థంకాని భాషలో అవతలకి పొమ్మన్నాడని, ఇదంతా నాటకంలాగ చూస్తూ ఓడలాంటి కారునీడలో బీడీ కాల్చుకుంటూ డ్రైవరు కూర్చున్నాడనీ, ఆ పోర్టికోలోనే తుపాకిని పాలిష్ చేస్తూ పచార్లుచేస్తున్న బారుమీసాల వ్యక్తిని ఆశ్చర్యంగా చూస్తూ నమశ్శివాయ వెనక్కి తిరిగి వచ్చాడనీ నేను అసలు చెప్పను.